

Hồi Thứ Mười Ba

GẶP TIÊN ÔNG THÁI BẠCH

Mọi người đang thất kinh trước công phu “Linh Không Điểm Chỉ” ấy thì thấy lão đạo sĩ lắc đầu cười nói:

– Không xong! Không xong! Hỏa hầu còn kém quá.

Vị đạo sĩ râu bạc đứng bên cũng phụ họa theo:

– Hỏa hầu quả có hơi kém, song với công lực này thì cũng đủ làm cho bọn cường đạo phải ngán sợ rồi.

Cừu Cốc vừa thấy dấu năm ngón tay in trên phiến đá thì đã nhận ra ngay đó là Mai Hoa Vô Ảnh Thủ chẳng sai. Chàng đã định lên tiếng hỏi xem họ có phải là môn hạ của Ngũ Lãm Toàn Chân hay không, nhưng xét tình thế trước mặt không cho phép nên đành phải nhẫn nhịn.

Bầu không khí vẫn bao trùm một màn khấn trương, bọn người của Đường Gia Bảo vẫn không hề buông lỏng Cừu Cốc một giây nào.

Lôi Bộ Vân vốn là người âm độc vô cùng, lão vừa thấy hai vị đạo sĩ kia xuất hiện đã nghĩ ngay rằng cho dù họ là bạn hay thù thì cũng không nên cho họ can thiệp vào chuyện này. Thừa lúc Cừu Cốc đưa mắt ngó về hai vị đạo sĩ, lão lập tức tung dọc tẩu đánh vào Cự Khuyết huyết của chàng.

Cừu Cốc giật mình, vội vã thu người tránh sang một bên, thuận tay điểm vào Khúc Trì huyết của họ Lôi, khiến lão phải lướt người thật nhanh để tránh né.

Cừu Cốc vừa đánh vệt dọc tẩu của đối phương xong thì đã nhanh như chớp vươn tay trái đánh tiếp, khiến cho họ Lôi lúng túng vô cùng. Cũng may là Khổng Nhất Phi đã kịp vung chưởng đến giải vây, kịp cứu thế bí cho đồng bọn.

Cừu Cốc vốn không dám tận lực chiến đấu mà chỉ dùng những môn kì ảo tuyệt luân để tránh né. Trái lại Lôi Bộ Vân cùng Khổng Nhất Phi dùng toàn những đòn tuyệt mạng nhằm kết liễu trận đấu cho mau lẹ.

Hai vị đạo sĩ đứng trên cao thấy thế có vẻ tức giận. Vị râu bạc tuốt kiếm ra, hần học nói:

– Bọn súc sanh này thật đáng chết.

Nói xong, ông chỉ kiếm lên không rồi quẹt ngang một đường. Chỉ nghe tiếng chim kêu thét lên một tiếng, rồi một chim ưng già đã đứt trụ đôi cánh, nhào xuống đất chết tươi.

Ngọc Thông Công Tử vốn trưởng thành trong thế gia võ học nên kiến thức có thể nói là cũng khá quảng bác. Hắn tận mắt chứng kiến vị đạo sĩ râu bạc dùng

kiếm khí hạ sát một con chim đang bay cách xa hằng mấy chục trượng thì lập tức cảm thấy không ổn, vội đưa mắt ra hiệu cho Nộ Mục Sơn Nhân và Tử Nhục Hòa Thượng, cả ba âm thầm rút lui vào rừng đi mất.

Vị đạo sĩ râu bạc buông tiếng cười ha hả, từ từ đến gần chỗ giao đấu của hai bên, trầm giọng quát:

– Ngừng tay.

Lúc ấy vì Cừu Cốc không dám đánh thẳng tay nên càng lúc càng yếu thế, Lôi, Khổng hai người thấy vậy càng làm già, liên tiếp ra sát thủ.

Cả ba đang đánh nhau chí tử thì bỗng nghe tiếng quát nên không hện mà cùng dang ra.

Lôi Bộ Vân nhìn quanh không thấy Ngọc Thông Công Tử thì bất giác phát run. Lão biết thực lực của Thiên Độc Cốc mạnh hơn Đường Gia Bảo, vậy mà còn phải chạy mất thì đủ biết hai lão đạo sĩ này đều là cao thủ, trong lòng họ Lôi không khỏi thối chí khá nhiều.

Vị đạo sĩ râu bạc nhìn Lôi, Khổng hai người, từ từ nói:

– Hành động của các người thật là vô sỉ, còn chưa chịu rút đi ư?

Lôi Bộ Vân thấy đối phương mở cho con đường chạy thì mừng thầm, nhưng cũng không muốn bị quá mất mặt nên bấm bụng cung tay nói:

– Dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng?

Vị đạo sĩ râu bạc cười ha hả nói:

– Người về nói lại với Thiết Kỳ Ngân Tịnh rằng Ngũ Lãnh Toàn Chân Quảng Pháp, Quảng Nghĩa luôn chờ đợi trên giang hồ.

Lôi Bộ Vân nghe xong thì không nói gì nữa, quay lại khẽ quát:

– Đi thôi.

Rồi cả bọn nhảy lên lưng ngựa đi ngay.

Đợi cho đoàn người Đường Gia Bảo đi rồi, hai vị đạo sĩ mới quay lại cúi đầu nói với Cừu Cốc:

– Đệ tử Quảng Pháp, Quảng Nghĩa xin tham kiến tiểu sư thúc.

Cừu Cốc vội trả lễ, nói:

– Nhị vị làm sao nhận ra ta?

Quảng Pháp cười nói:

– Tin tiểu sư thúc vào giang hồ đã được thông báo đến các viện của Ngũ Lãnh Toàn Chân mà.

Cừu Cốc cảm động vô cùng, thở dài không nói gì nữa. Quảng Nghĩa như nhớ ra điều gì, vội hỏi:

– Lúc này nhìn tiểu sư thúc đấu với kẻ địch thì hình như trong người có nội thương nên không dám tổn hao sức lực phải không?

– Trong người ta đang bị chất độc hành hạ, nên phải gấp rút lên Thái Bạch Sơn chữa trị.

– Có cần đệ tử chúng tôi hộ tống không?

– Thôi khỏi phiền phức. Chỉ vì ta nghe lời một vị tiền bối căn dặn rằng trong ba ngày không được phí tổn sức lực nên mới để cho bọn chúng ngang tàng, nếu qua ba ngày thì ta không phải lo nữa.

– Sư thúc võ học cao thâm, chúng đệ tử từng nghe Ty Trần sư bá khen ngợi, quả thật nếu không vì nguyên nhân ấy thì bọn người lúc này có ăn nhằm gì với người.

– Chưởng môn sư huynh pháp giá hiện giờ ở đâu?

– Gần đây có việc rất hệ trọng nên người đã ra ngoài quan ải rồi.

– Các vị có biết việc gì không?

Quảng Pháp, Quảng Nghĩa nhìn nhau một lúc rồi nói:

– Ý của chưởng môn sư bá hình như không muốn cho tiểu sư thúc biết vụ này, xin tha thứ cho đệ tử không nói ra được.

Cừu Cốc gật đầu, lẩm bẩm nói:

– Có lẽ là rất hung hiểm phải không?

– Việc này rất quan trọng nên các môn phái Trung Nguyên thấy đều dốc hết tinh lực.

Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên, bây giờ chàng mới hiểu tại sao Đường Gia Bảo lại tỏ ra yếu thế đến vậy, thì ra Thiết Kỳ Ngân Tinh đã đem hết bọn cao thủ đi rồi. Chàng muốn hỏi xem là việc gì nhưng Quảng Pháp và Quảng Nghĩa đã không muốn nói nên cũng không tiện ép họ phải nói ra.

Quảng Nghĩa thấy Cừu Cốc trầm tư suy nghĩ nên tưởng chàng muốn ra quan ngoại, vội nói:

– Sư thúc trong người trúng độc nên gấp rút chữa chạy, về việc này thì chắc chưởng môn sư bá sẽ nói lại với người thôi mà.

Cừu Cốc gật đầu nói:

– Các vị cứ yên tâm, chất độc trong người ta chưa trừ thì ta quyết không hành động cầu thả đâu.

– Như vậy thì chúng đệ tử yên tâm lắm.

Hai vị đạo sĩ cúi đầu chào, định quay người ra đi. Cừu Cốc bỗng nhớ ra một việc, vội cản lại nói:

– Quảng Pháp lúc này dùng Linh Không trăm điều, môn ấy có phải là Kiếm Sát không?

Quảng Pháp cười nói:

– Nói ra thì sư thúc chắc chắn sẽ cười cho, thật ra lúc này đệ tử chỉ muốn nhát bọn chúng mà thôi.

Vừa nói ông vừa rút kiếm ra, hai tay dâng cho Cừu Cốc, nói:

– Kiếm này đệ tử đoạt được trong tay một tên thảo khấu, trong đó có dấu ba ngọn Liễu Diệp Phi Dao, chỉ cần ấn tay vào nút thì phi đao lập tức bay ra, trông như Kiếm Sát vậy.

Cừu Cốc tiếp lấy xem qua rồi trả lại cho Quảng Pháp, nói:

– Vật này là binh khí của tà ma ngoại đạo, đừng nên dùng thì tốt hơn.

Quảng Pháp tiếp lấy kiếm đoạn nghiêng mình nói:

– Đệ tử xin nghe lời sư thúc dạy bảo.

Rồi lão bẻ nhẹ một cái, lưỡi kiếm lập tức gãy đôi.

Thật ra thì Cừu Cốc chỉ thuận miệng nói, không dè Quảng Pháp lại nghe lời tức khắc. Chàng nghĩ ông ta đầu tóc đã bạc mà mình chỉ là đứa bé mười mấy tuổi thì dám đâu lại dạy dỗ tiền bối, thành thử trong lòng vô cùng áy náy. Nhưng giờ đây địa vị trong môn phái mình quá cao, từ rày về sau hành động và lời nói phải dè dặt cho lắm mới được.

Sau khi bẻ gãy kiếm xong, Quảng Pháp cung kính nói:

– Mong sư thúc nên bảo trọng, đệ tử có sứ mạng nên xin bái biệt tại đây.

Cừu Cốc đưa mắt nhìn hai người dần dần khuất dạng mới giục ngựa lên đường, nhắm Thái Bạch Sơn trực chỉ.

Thái Bạch Sơn là hòn núi cao nhất dãy Tần Lĩnh phương Bắc, quanh năm tuyết phủ, rất ít người lai vãng.

Cừu Cốc nhờ lọ thuốc của Cố Viên Lão Nhân cùng Long Hồ Cửu Hoàn Đan của chàng nên lần hồi cũng đến nơi. Chàng bấm ngón tay tính lại thì đã đi hết nửa tháng, xem lại lọ thuốc thì chỉ còn có mười viên, trong lòng thầm nghĩ:

– “Đây núi tuyết phủ, đất rộng mênh mông. Nếu rủi tìm chẳng gặp người mà chất độc đã bộc phát thì phải chôn thân nơi này mất”

Nhưng chàng lại nghĩ đến huyết cừu của cha mẹ, trọng trách của sư môn, cả hai đều thúc đẩy ý chí sinh tồn trong người, khiến chàng dồn hết dũng khí mà lập tức trèo lên đỉnh núi.

Tuyết giăng trắng xóa, dốc núi trùng điệp.

Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày....

Cừu Cốc đã quanh quẩn trên ngọn Thái Bạch năm ngày nay, không những

không tìm ra Thái Bạch Tiên Ông mà ngay cả một bóng người cũng không có. Chàng rất thất vọng, buột miệng than dài:

– Lời đồn của thế gian chưa chắc đã tin được.

Nhưng đã đến tình cảnh này thì không còn đường để lựa chọn nữa, nghỉ ngơi giây lát xong thì chàng lại tiếp tục cuộc tìm kiếm của mình.

Đến đỉnh cao nhất của Thái Bạch thì bỗng nhiên Cừu Cốc nghe tiếng một cụ già nói to:

– Cậu nhỏ kia, cậu đến thật đúng lúc, mau đến giúp ta một tay nào.

Cừu Cốc vội lần theo tiếng nói tìm đến, chàng thấy một cụ già đầu tóc đã bạc trắng mà dáng điệu lại như con nít, đang lom khom nhặt tuyết để đắp thành tượng người.

Một khoảng đất rộng hơn ba trượng đã có khá nhiều các người tuyết đứng xen kẽ, nào là Phật Di Lặc đang cười, Phật Bà Quan Âm đang đứng, La Hán chân đứng nghiêng... đủ kiểu đủ cách, các bức tượng đều rất sống động, đẹp mắt vô cùng.

Cụ già bận rộn chạy đông chạy tây, mệt đến mồ hôi trán ướt đầm. Vừa thấy Cừu Cốc đến thì liền vui vẻ kêu réo không ngừng.

Cừu Cốc cũng không thể nín cười được, từ từ đến gần hỏi:

– Cháu có thể giúp cụ chuyện gì?

– Mười tám tượng La Hán thì lão chỉ mới đắp xong mười hai mà thôi, người mau giúp lão một tay nào.

– Cháu không biết đắp tượng.

– Không biết thì cứ rinh tuyết đến đây được rồi.

Cừu Cốc lập tức rinh một cục tuyết lớn đem lại, nói:

– Giúp cụ không khó gì, nhưng cháu đang gấp rút muốn tìm một người.

– Người tìm ai?

– Cháu cần tìm Thái Bạch Tiên Ông để nhờ người giải độc giùm cháu.

– Tưởng gì chứ cái đó có khó chi. Người cứ mau giúp lão đem tuyết đến đây đi, lát nữa lão sẽ giúp người là được.

Cừu Cốc cả mừng, vội vâng dạ rồi lập tức bưng tuyết đến cho cụ già, một già một trẻ làm mãi miết hơn hai canh giờ, cuối cùng thì mười tám La Hán đã được đắp xong.

Cụ già đứng ngắm giây lát rồi vỗ tay cười ha hả rất hồn nhiên, coi bộ vừa ý với công trình trước mặt này lắm.

Cừu Cốc đứng bên, buột miệng hỏi:

– Cụ đắp nhưng người tuyết này làm gì thế?

– Để chơi, nhưng người đừng tưởng là những người tuyết này mau rã nhé, năm mười năm sau cũng chưa chắc thời gian hủy hoại được nó đâu.

Rồi cụ già nhìn Cừu Cốc cười hi hí nói:

– Nhóc con người ngoan lắm, Thái Bạch Tiên Ông này xem ra phải giúp người giải độc mà thôi.

Cừu Cốc giật mình, không ngờ Thái Bạch Tiên Ông lại là một ông lão hồn nhiên như vậy. Chàng chưa kịp nói gì thì đã bị Thái Bạch Tiên Ông nắm tay kéo đi rất nhanh, đến một cái hang bên trong kì hoa dị thảo mọc rất xanh tươi, giống như một vườn hoa trên thượng giới vậy.

Vào sâu bên trong hang là một thư phòng, sách vở vô số, có cả những bí kíp võ công đã thất truyền từ lâu.

Thái Bạch Tiên Ông nhìn Cừu Cốc, lúc này đang há hốc miệng vì kinh ngạc, cười nói:

– Vì các vật này mà lão đã phí trên trăm năm trời đó.

Cừu Cốc nghe nói thì bất giác cười thầm, thời gian trăm năm không phải ngắn ngủi vậy mà cụ già này lại chỉ dành riêng cho việc tập trung các đồ chơi, thật sở thích của con người không thể nào hiểu nổi.

Thái Bạch Tiên Ông thấy Cừu Cốc không nói gì thì tưởng chàng đang lo lắng chất độc trong người nên ông lão liền bước tới coi kỹ sắc diện rồi bắt mạch cho chàng. Trầm ngâm một hồi rồi ông lão chợt thở dài than:

– Kẻ hạ độc cho người thật là ác độc, nếu chất độc này mà không gặp phải ta thì chắc rằng không ai có thể giải trừ nữa.

– Lão tiên bối đã biết được chất độc gì rồi ư?

– Đây là hợp chất của hơn một trăm loại độc dược, nhất thời khó mà phân tích hết.

– Vậy....

– Người đừng lo, tất nhiên là ta trị cho người được.

Rồi Thái Bạch Tiên Ông thuận tay lấy xuống một chiếc lọ ngọc trắng, trút ra một viên thuốc trao cho Cừu Cốc, nói:

– Người uống vào đi, lát nữa sẽ bắt đầu chữa bệnh.

Cừu Cốc uống vào được một lúc thì sắc mặt Thái Bạch Tiên Ông bắt đầu thay đổi, ông lão bắt chợt hét lớn:

– Mau vận chân khí chặn mấy huyết đạo quan trọng lại, thuốc bắt đầu công phạt đó.

Cừu Cốc vội vã làm theo, chàng cảm thấy có một luồng khí nóng vô cùng trào lên trong cơ thể, vô cùng khó chịu nhưng vẫn phải cắn răng không dám kêu la.

Thái Bạch Tiên Ông đợi thêm một lúc rồi khẽ nói:

– Chất độc đã tập trung lại rồi, mau đẩy ra thôi.

Rồi ông lão đặt một tay vào Khí Hải huyết của Cừu Cốc, giúp chàng đẩy chất độc dồn vào đầu ngón tay trở. Sau đó ông lão lại dùng kim châm vào đó, một chất độc đen ngầu hôi hám từ từ chảy ra.

Sau khoảng thời gian một tuần trà thì chất độc cũng chảy ra hết, Thái Bạch Tiên Ông lại đưa cho Cừu Cốc uống thêm một hoàn thuốc khác rồi thở nhẹ nói:

– Thật là nguy hiểm, chỉ trễ một ngày nữa thì mạng người không còn đâu.

Cừu Cốc kinh hãi nói:

– Lợi hại đến thế ư?

– Đó chính là chỗ hiểm ác của kẻ hạ độc, chất độc cứ âm thầm ngấm vào kinh mạch, khi nó phát tác thì coi như không còn cách cứu chữa nữa. Cũng may là bây giờ thì mọi việc đã xong rồi.

Cừu Cốc nghe thế thì vô cùng phấn khởi, gượng ngồi dậy nói:

– Cháu xin đa tạ tiền bối đã cứu mạng.

Thái Bạch Tiên Ông cười nói:

– Khỏi cần, coi chừng chúng ta làm chuyện trao đổi vậy thôi. Người giúp ta đắp người tuyết thì ta giúp người giải độc.

Cừu Cốc thấy ông lão tuy đã già mà lại vô cùng hoạt bát nên rất phục. Chàng cũng không tiện ở lâu nên vội đứng dậy nói:

– Cháu có việc gấp nơi mình nên đành xin phép cáo từ ra đi vậy.

– Không thể ở lại chơi với lão lâu hơn sao?

– Thật sự cháu có việc phải làm, khi nào xong thì sẽ quay lại chơi với tiền bối vậy.

Thái Bạch Tiên Ông tỏ vẻ buồn bã nói:

– Ta đã gần hai trăm tuổi, lúc nào cũng có thể chết thì làm sao có thể chờ lâu cho được. Trên giang hồ lại vô cùng hiểm ác, biết sau này có thể gặp nhau hay không đây?

Cừu Cốc vô cùng xúc động, tự nhủ:

– “Tính mạng ta do người cứu, vậy thì ở chơi mấy bữa có sao đâu?”

Nghĩ vậy nên chàng lập tức nói to:

– Tiền bối đã có lòng thương thì cháu xin ở lại chơi mấy bữa vậy.

Thái Bạch Tiên Ông nhảy cẫng lên như trẻ con, cười nói:

– Giờ vẫn còn sớm, ta lại ra ngoài lẩn tuyết cầu đi.

Không đợi Cừu Cốc ứng thuận, ông lão đã nắm tay chàng kéo lên đỉnh núi rồi nặn ra hai quả cầu tuyết cho bằng cái mặt bàn, hớn hỏ nói:

– Ta lăn trước, người coi rồi làm theo nhé.

Dứt lời, ông lão đã lăn mạnh quả cầu tuyết xuống núi rồi nhanh như chớp nhảy lên đứng trên đó, dù cho quả cầu lăn vùn vụt nhưng ông lão vẫn đứng vững không hề rơi, lại còn làm trò rất vui nhộn.

Cừu Cốc lắc đầu lè lưỡi, không thể không phục khinh công của ông lão hồn nhiên này. Tuy biết không thể làm nổi nhưng chàng cũng cố gắng để cho ông lão vui lòng, cũng nhảy lên quả cầu tuyết mà lăn xuống núi, nhưng chỉ lăn được một đoạn thì đã ngã lăn quay.

Thái Bạch Tiên Ông nhảy đến bên cạnh, cười hì hì nói:

– Không sao, chúng ta chơi một lúc rồi sẽ quen thôi. Người đừng buồn, ở đây chơi một ngày thì ta sẽ dạy cho người một môn võ công, coi như trả công nhé.

Cừu Cốc lắc đầu nói:

– Cháu không có ý đó, ở lại chơi với tiền bối chỉ là do lòng kính mến mà thôi. Năm ba hôm sau cháu phải ra đi, cũng không muốn đòi hỏi tiền bối gì cả.

Thái Bạch Tiên Ông cười ha hả nói:

– Thật là ngay thẳng. Tốt lắm, chúng ta lại chơi tiếp.

Hai người lại bắt đầu chơi đùa cho đến tận tối mịt, sau đó vào hang lấy thức ăn ra cùng ăn. Ăn xong ông lão nói:

– Ta hể đã nói ra thì không chịu thất tín, người đã làm lão vui một ngày thì lão phải dạy cho người một môn công phu mới được. Người muốn học gì thì cứ nói đi.

Cừu Cốc ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

– Cháu không sợ công khái đối địch mà chỉ lo địch nhân dùng thủ đoạn thâm hèn, hạ độc mà thôi.

– Dễ lắm.

Ông lão lập tức đứng dậy, lấy một cái bình ngọc, đổ ra trong đó một viên thuốc vàng như hình trứng bồ câu rồi trao cho Cừu Cốc nói:

– Người uống nó vào, sau này sẽ bách độc bất xâm.

Cừu Cốc tiếp lấy uống vào, hỏi:

– Đó là vật gì vậy tiền bối?

– Cách đây mấy năm ta có đến Nam Hoang hái thuốc, vô tình lấy được viên nội đơn chống độc này của một con nhện ba mắt đã sống ngàn năm.

Cừu Cốc nghe vậy thì liền lập tức đa tạ, hai người cùng nằm xuống nói

chuyện sau đó ngủ thiếp đi.

Một già một trẻ ở chung với nhau thấm thoát đã qua năm ngày, Thái Bạch Tiên Ông vui vẻ khác thường mà Cửu Cốc cũng thu thập được rất nhiều điều ích lợi. Thời gian năm ngày tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm cho cả hai quyến luyến nhau như ông cháu ruột thịt vậy.

Hết năm ngày, Cửu Cốc nói lời cáo biệt. Thái Bạch Tiên Ông lộ vẻ buồn rầu nói:

– Hài nhi! Người không thể ở thêm với ta hai ngày nữa sao?

Cửu Cốc cảm động chảy nước mắt, thổn thức nói:

– Tiên bối có lòng thương yêu, cháu thật cảm kích vô ngần, sau này khi xong việc thì dứt khoát sẽ đến ở chơi với người mãi.

Thái Bạch Tiên Ông trầm ngâm giây lát rồi nói:

– Hài nhi ngoan! Tánh tình người thật hợp với ta, người cứ ở đây thêm hai ngày nữa để ta truyền cho người một tuyệt học cả đời của ta, sau này có thể đem ra lập danh với đời.

Cửu Cốc không thể từ chối, đành ở thêm hai ngày. Lần này thì ông lão không hề đùa giỡn mà tập trung truyền thụ cho chàng một pho chú ngữ pháp gồm chín thức, kỳ ảo vô cùng. Cửu Cốc dù thông minh tuyệt đỉnh cũng phải mất hai ngày thì mới thuộc được cái biến hóa khẩu quyết bên trong.

Qua ngày thứ ba, khi hai người chia tay thì Thái Bạch Tiên Ông lấy một tấm kim bài trên mặt có khắc con rồng đeo lên cổ Cửu Cốc rồi vỗ vai chàng nói:

– Người sẽ có tương lai rất rực rỡ, từ rày về sau hãy cố gắng hành hiệp giúp đời. Tấm kim bài này là biểu trưng của ta, sau này nếu có người nhận ra được nó thì người đừng ngại mà cứ đem tình thật tỏ bày cho người ta biết.

Cửu Cốc phân vân hỏi:

– Có lẽ tiên bối là thủ lĩnh một bang phái nào đó chăng?

Thái Bạch Tiên Ông nghiêm nghị nói:

– Không phải là ta nói khoác nhưng nếu ta có ý xưng hùng thì tình thế võ lâm bây giờ đã khác.

– Cháu cũng nghĩ vậy.

– Nhưng giờ đại cuộc đã không còn, sức người làm sao cứu vãn được nữa. Xưng hùng xưng bá làm chi?

Cửu Cốc nghe ông lão than thở thì ngầm đoán trước đây ông lão là một nhân vật phi thường, chỉ là không biết tấm kim bài đại diện cho cái gì mà thôi.

Cụ già lại thở dài rồi bỗng cất giọng ngâm:

“Ai còn nhớ Thần Châu
Trăm năm bị chìm đắm
Cỏ cây chưa mọc lại
Tinh nguyệt vẫn thâm sâu.
Bắc châu đăng hào kiệt
Trong một buổi chiều tà
Đông đế nắm giang hà
Lưu Biểu cùng đàm đạo
Rừng sâu toan cất bước
Cô thế phải buông tay”

Lời hát ngâm nga, biểu lộ một nỗi u uẩn thời thế chất chứa trong lòng.

Cừu Cốc nghe bài hát thì giật mình, trầm nghĩ:

– “Từ Thanh Thu không phải đã đọc qua mấy câu này lúc gặp Trường Bạch Tứ Nghĩa sao?”

Cụ già bỗng ngừng hát, cười ha hả nói:

– Hôm nay thật tệ, bỗng dừng lại nhớ về dĩ vãng không đâu. Thôi người đi đi, xong việc thì nhớ về chơi với ta nhé, nhưng ngoài người nhận ra được tấm kim bài thì đừng đem chuyện gặp ta mà tiết lộ trên giang hồ đấy.

Cừu Cốc không dám nói nhiều nữa, quỳ xuống bái biệt sau đó quay lưng ra đi.

o O o